

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2023, sp. zn. 6 Tdo 103/2023, ECLI:CZ:NS:2023:6.TDO.103.2023.1

Číslo: 41/2023

Právní věta:

Cizí věci se v případě trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku rozumí věc movitá nenáležející pachateli. Předmětem krádeže nemůže být věc nemovitá. Při oddělení součásti nemovité věci vzniká samostatná movitá věc, která může být předmětem krádeže. Takovou věcí může být i ornice oddělená skrývkou z pozemkové parcely.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.03.2023

Spisová značka: 6 Tdo 103/2023

Číslo rozhodnutí: 41

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Cizí věc, Krádež

Předpisy: § 134 tr. zákoníku
§ 205 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněných J. S. a P. S. proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 31. 8. 2022, č. j. 14 To 247/2022-293, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 12 T 36/2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 29. 3. 2022, č. j. 12 T 36/2021-270, byli obvinění J. S. a P. S. (dále „obvinění“, příp. „dovolatelé“) uznáni vinnými přečinem krádeže podle § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, kterého se podle výroku napadeného rozsudku dopustili tím, že

přibližně v době od poloviny listopadu 2019 do 6. 12. 2019 v katastrálním území XY na pozemku parcelního čísla XY vlastníka poškozeného P. Z. poté, co P. S. skončil pronájem tohoto pozemku, uskutečnili z plochy 5140 m² skrývkou ornice v množství 504 m³ (680,4 t

zeminy), kdy 480 m³ ornice nahrnuli na sousední pozemek parcelního čísla XY v katastrálním území XY, který měl P. S. pronajatý od S. B., a 24 m³ ornice odvezli na pozemek parcelního čísla XY v katastrálním území XY, který je ve vlastnictví P. S., čímž poškozenému P. Z. způsobili odcizením ornice škodu ve výši 378.982,20 Kč.

2. Obvinění byli za tento přečin shodně odsouzeni podle § 205 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněným uložena povinnost společně a nerozdílně nahradit poškozenému P. Z. škodu ve výši 378.982,20 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byl poškozený odkázán se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. O odvoláních obou obviněných a poškozeného proti tomuto rozsudku rozhodl Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 31. 8. 2022, č. j. 14 To 247/2022-293, tak, že je podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti citovanému usnesení odvolacího soudu podali oba obvinění prostřednictvím svého obhájce dovolání, jež opřeli o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., byť v návrhu označeným písm. g) tr. ř. Obvinění totiž namítli, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení, jelikož skutek popsáný ve výroku rozsudku soudu prvního stupně byl odvolacím soudem nesprávně kvalifikován jako přečin krádeže podle § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství. Poukázali na zásadu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, která nebyla soudy respektována. Připomněli genezi nájemního vztahu předmětného pozemku a jeho rekultivaci navedením ornice na pozemek. Tu provedli v září 2018, tedy v době, kdy již v důsledku změny vlastníka pozemku pozbyla platnosti původní nájemní smlouva, aniž by o této skutečnosti byli informováni. Tím byli obvinění poškozeným zjevně uvedeni v omyl, přičemž k dohodě o finančním vypořádání za zhodnocení pozemku nedošlo. Proto se dovolatelé rozhodli svépomocí podle § 14 o. z. odstranit navezenou ornici z předmětného pozemku, a to v mnohem menším rozsahu, než v jakém byla navezena. Skutková podstata přečinu krádeže podle ustanovení § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku nebyla naplněna, neboť shrnutou ornici obvinění měli v úmyslu okamžitě použít na rekultivaci vlastních pozemků před začátkem vegetačního období. Pokud by tak neučinili, jejich právo mohlo být významným způsobem ohroženo, když hrozilo znehodnocení ornice. Obvinění vyjádřili nesouhlas se závěrem odvolacího soudu, že došlo k promíchání navezené ornice s původní ornici, resp. ke sloučení orníc, a tudíž je namíste aplikovat ustanovení § 505 o. z. K sloučení orníc nedošlo, navezenou ornici bylo možné fyzicky oddělit, a v tomto směru odkázali na závěry znaleckého posudku a výslech znalce pana Ing. M. V. V dané věci absentoval u dovozené právní kvalifikace znak „přisvojení cizí věci“. Jednání obviněných mělo být posouzeno jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení za zhodnocení pozemku provedením jeho rekultivace. Obvinění namítli, že společenská škodlivost jejich jednání je s ohledem na konkrétní okolnosti případu zcela bagatelní a s přihlédnutím k zásadě subsidiarity trestní represe toto jednání nemělo být postiženo trestněprávními důsledky.

5. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem obvinění navrhli, „aby Nejvyšší soud zrušil usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 31. 8. 2022, č. j. 14 To 247/2022-293, a zároveň i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 29. 3. 2022, č. j. 12 T 36/2021-270“.

6. Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“) k dovolání obviněných uvedla, že jej opřeli o dovolací důvod označený § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ve spojení s

námítkou nesprávného právního posouzení skutku nebo jiného nesprávného hmotněprávního posouzení, avšak taková námitka se aktuálně pojí s jimi neuplatněným dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2022, zvláště pak, pokud se opírá o důvod nezohlednění § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Dovolatelé ovšem argumentovali ve smyslu své setrvalé obhajoby o jiných, než soudy zjištěných skutkových okolnostech svého jednání, a na tomto podkladě poukázali na nedostatek objektivní stránky skutkové podstaty přečinu krádeže ve smyslu § 205 tr. zákoníku, založený absencí znaku „věc cizí“, a tím i trestného způsobu naložení s takovou věcí ve formě „přisvojení“.

7. Namítanou odlišnost právního režimu ornice dovolatelé po stránce argumentační podpořili toliko vlastním způsobem vyhodnocení důkazu, ze kterého odvolací soud vycházel při přijetí skutkového závěru, že při jimi uskutečněných rekultivačních pracích došlo ke sloučení původní a navezené zeminy s nastalým právním účinkem ve smyslu § 505 o. z., kdy se navezená zemina stala součástí věci - v daném případě jimi pronajatého pozemku. Změnu ve skutkovém zjištění, která by právní závěr o naplnění znaku „věc cizí“ zpochybňovala, dovolatelé neodůvodnili tvrzením vady ve smyslu jimi označeného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Státní zástupkyně k tomuto právnímu závěru poukázala na závěry znaleckého posudku z oboru pozemkové úpravy, odvětví životního prostředí, Ing. M. V. a skutečnost, že k odvozu zeminy ze strany dovolatelů (v průběhu měsíců listopad až prosinec 2019) došlo za stavu, kdy věděli, že jimi takto zrekontrovaný pozemek již v nájmu nemají. Z hlediska posouzení jejich jednání za podmínek § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku v úmyslu nepřímém tak lze oběma soudům přisvědčit s tím, že si dovolatelé přisvojili věc, která byla ve vztahu k nim věcí cizí. Byť obviněným, jakožto právním laikům, byly otázky spojené s nabývacím právním titulem vlastníků pronajímaného pozemku k jimi navezené zemině cizí, museli být při zřetelném povědomí své investice (materiálního vnosu) do cizího majetku přinejmenším srozuměni s tím, že se dopouštějí neoprávněného zásahu do cizího vlastnického práva. Není tedy pochyb o tom, že přisouzeným jednáním naplnili všechny znaky skutkové podstaty přečinu krádeže, jak vyplynulo z výroku o jejich vině.

8. K námitce dovolatelů stran zásady subsidiarity trestní represe poukázala státní zástupkyně na to, že obvinění nepřihlízejí k přisouzeným skutkovým okolnostem svého jednání, a zcela se tak oprošťují od trestněprávních konotací zvoleného „způsobu řešení“ otázky svého vnosu do cizího majetku v opozici s nevyčerpanými právními možnostmi jeho vypořádání. V té souvislosti připomněla výkladové stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. [Tpjn 301/2012](#), uveřejněné pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.

9. Závěrem státní zástupkyně navrhla dovolání odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné, a učinit tak v neveřejném zasedání podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. Současně vyjádřila souhlas s konáním neveřejného zasedání i pro případ jiného než navrhovaného rozhodnutí ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

III.

Přípustnost dovolání a obecná východiska

10. Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání obviněných je podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. přípustné, bylo podáno osobami oprávněnými [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

11. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., bylo nutné posoudit, zda obviněnými vznesené námitky naplňují uplatněný dovolací důvod. Obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, totiž musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového důvodu podle § 265b tr. ř. a nestačí jen formální odkaz na

příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

12. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., byť byl dovolatelem nesprávně označen podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (v jeho obsahovém vymezení odpovídajícím úpravě účinné do 31. 12. 2021), je dán v případě, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud pak musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Vzhledem k obsahu podaného dovolání lze uzavřít, že uplatněné námitky pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze formálně podřadit, ovšem jsou zjevně neopodstatněné. Nejvyšší soud současně konstatuje, že pokud obvinění opakují své námitky, které uplatnili před nalézacím soudem i v rámci svého odvolání a s nimiž se soudy obou stupňů, jak vyplývá z jejich rozhodnutí, dostatečně a správně vypořádaly, jde o dovolání zpravidla neopodstatněné podle § 265 i odst. 1 písm. e) tr. ř., když lze poukázat na obsahově totožnou argumentaci podanou v odvolání i v mimořádném opravném prostředku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. [5 Tdo 86/2002](#)).

14. Pod výše uvedený dovolací důvod lze podřadit hmotněprávní námitky obviněných k absenci znaku „cizí věci“, a tím i trestného způsobu naložení s takovou věcí ve formě „přisvojení“ ve vztahu k dovozené právní kvalifikaci přečinu krádeže podle § 205 tr. zákoníku, a dále námitky k nepoužití zásady subsidiarity trestní represe. Ve vztahu k první námitce je třeba se současně vyjádřit k právnímu režimu ornice.

15. Podle § 505 o. z. je součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží a co nemůže být od věci odděleno, aniž se tím věc znehodnotí. Věc je oddělením některého ze svých komponentů (součástí) znehodnocena, jestliže věc hlavní jeho oddělením přestane mít funkční nebo jiné právem chráněné vlastnosti, které jsou pro její využití nezbytné, nebo pokud je oddělením věci objektivně přijímaný standard funkčního využívání nebo právního nakládání s věcí zásadně porušen, a to i vzhledem k původním vlastnostem věci (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2011, sp. zn. [21 Cdo 230/2010](#)).

16. Soudy prvního i druhého stupně věnovaly náležitou pozornost a řádně rozsah a způsob hodnocení provedených důkazů odůvodnily, čímž dostaly povinností podle § 125 odst. 1 tr. ř. Výpovědi obou obviněných, poškozeného a listinnými důkazy bylo prokázáno, že o změně vlastníka předmětného pozemku na základě jeho darování původními vlastníky svému synovi, tj. poškozenému, se obvinění dozvěděli ústně v dubnu 2019, písemně v souvislosti s doručením výpovědi z nájmu v červenci 2019. Podle článku VI. bod 7 nájemní smlouvy ze dne 30. 9. 2003, na základě níž obvinění pozemek užívali, je nepochybné, že nájemní smlouva zanikla darováním, jako jedním z možných způsobů zániku. Přesto obvinění v období od poloviny listopadu do 6. 12. 2019, tedy v době, kdy věděli, že k užívání dotčeného pozemku nemají již žádný právní podklad, ornici z pozemku odstranili dílem jejím shrnutím na sousední pozemek, dílem odvezením. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že z výpovědí obviněných vyplynulo, že navezená zemina byla

zapravena a zamíchána do původní zeminy dlátovým pluhem Terraland, přičemž poslední zamíchání sloužilo jako orba pozemku. Z popsaného způsobu, jakým bylo s navezenou zeminou obviněnými při rekultivaci dotčeného pozemku naloženo, lze učinit správný závěr o smísení původní a navezené zeminy. Ze závěrů znaleckého posudku znalce Ing. M. V. a jeho výsledku v hlavním líčení vyplynulo z metody výškopisného zaměření a 15 tzv. kopaných sond, že na jižní části pozemku (lokality B) byla průměrná mocnost kulturní vrstvy (ornice a podorničí) z průměrných 25–27 cm snížena obviněnými provedenou skrývkou v některých místech až na 10–12 cm, objem chybějící ornice byl vyčíslen na cca 504 m³. Poukaz dovolatelů na toliko dílčí závěr znalce, že v severní části pozemku (lokality A) nebylo možné prokázat odstranění ornice vzhledem k prokazatelnému dorovnání terénu oproti stavu vyplývajícím z mapových podkladů, nezpochybnuje kategorický znalecký závěr o prokazatelném zásahu formou skrývky ornice týkající se jižní části pozemku (lokality B), přičemž odcizení právě rozsahu skrývky týkající se této části pozemku je obviněným kladeno za vinu.

17. Výše uvedená skutková zjištění soud správně promítl do právního závěru, že postupem obviněných došlo ke sloučení obou zemin, čímž se ve smyslu ustanovení § 505 o. z. navezená zemina stala součástí předmětného pozemku, z uvedeného právního titulu přešla do vlastnictví pronajímatele dotčeného pozemku, a pro obviněné tedy představovala věc cizí. „Cizí věci“ se v případě krádeže rozumí movitá věc nenáležící pachateli, přičemž věci se rozumí i ovladatelná přírodní síla. Z povahy věci vyplývá, že předmětem krádeže nemůže být nemovitá věc. Lze však při oddělení věci odcizit části nemovitosti, které se oddělením věci staly movitými věcmi, což je posuzovaný případ, pakliže obvinění odvezli z pozemkové parcely 504 m³ zeminy, odpovídající množství 680,4 t zeminy, kterou si uvedeným jednáním присvojili.

18. V té souvislosti je třeba dále poukázat na to, že dovolatelé vycházejí z rozdílných skutkových zjištění, než jaká učinily obecné soudy, vyjadřujíc nesouhlas se způsobem hodnocení důkazů soudy nižších stupňů, což zvolený dovolací důvod naplnit ovšem nemůže. Rozhodnutí nižších soudů ani vadou v podobě tzv. extrémního rozporu skutkových zjištění a provedených důkazů netrpí. Obvinění ostatně kromě obecné námitky ani neuvedli konkrétní skutečnosti, z nichž existenci takového rozporu dovozují, nevyložili, jaká rozhodná skutková zjištění soudů o způsobu rekultivace dotčeného pozemku a z toho vyplývajícího podkladu pro právní režim ornice jako „cizí věci“ postrádají obsahovou spojitost s výsledkem provedeného dokazování, která skutková zjištění nevyplývají z důkazu při žádném z logicky přijatelných způsobů jeho hodnocení nebo jsou opakem důkazu, apod. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 2017, sp. zn. [3 Tdo 343/2017](#)). Odlišné hodnocení obviněných, resp. jimi pouze obecně deklarovaný nesouhlas s dílčím skutkovým závěrem soudů nižších stupňů (nadto vyplývajícím z odborného znaleckého posudku i z jiných ve věci provedených důkazů), takovým příkladem nesouladu není a nebyl ani dovoláním dostatečně formálně vymezen, aby Nejvyšší soud mohl považovat za relevantně uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (viz výše).

19. Ani námitce obviněných, že jejich jednání lze podřadit pod svépomoc podle § 14 o. z., nelze přisvědčit. Podle citovaného ustanovení si každý může přiměřeným způsobem pomoci k svému právu sám, je-li jeho právo ohroženo a je-li zřejmé, že by zásah veřejné moci přišel pozdě. Podstata svépomoci ve smyslu § 14 o. z. spočívá v tom, že si oprávněný subjekt vynucuje uskutečnění svého práva vlastní mocí a silou. Jako forma ochrany subjektivních práv je přitom omezena jen na zcela nezbytnou míru. Svépomoc je tedy subjektivním právem ohrožené osoby k odvrácení bezprostředního a neoprávněného zásahu do práva (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. [25 Cdo 815/2008](#)). Svépomoc je zákonem povolenou výjimkou ze státního monopolu nalézání a vynucování práva, přičemž její legitimita spočívá v tom, že soukromá moc nahradí moc veřejnou v situaci, kdy je zřejmé, že zásah veřejné moci by přišel pozdě. Ohrožená osoba může jednat jen takovým způsobem, který je přiměřený okolnostem ohrožení tak, aby opatření odpovídalo druhu a intenzitě ohrožení [viz LAVICKÝ, P. a kol.: Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654).

Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, s. 125 a násl.]. V daném případě je zřejmé, že se ze strany obviněných nejednalo o oprávněné použití institutu svépomoci. Obviněným skončil nájemní vztah, na jehož pokračování se nedohodli stejně jako na finančním vypořádání za rekultivaci pozemku. Jednání obviněných nesplňuje požadavky na oprávněné využití svépomoci, neboť jejich jednání se nevztahovalo k ochraně jejich majetku. Akceptovat nelze ani tvrzení o škodě hrozící znehodnocením ornice, zvláště pokud ji obvinění pouze ponechali v převážném množství (480 m³) shrnutou na okraji sousedního, jimi užívaného, pozemku.

20. K tvrzení obviněných, které uplatnili v souvislosti s námitkou subsidiarity trestní represe a které spočívalo v tom, že věc se má řešit prostřednictvím jiných prostředků, nikoliv prostředky trestního práva, Nejvyšší soud uvádí následující.

21. Ani z odpovídající judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. [III. ÚS 4244/12](#)) nevyplývá, že princip subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku je nutno chápat v tom smyslu, že trestní odpovědnost je vyloučena vždy, pokud existuje paralelně nějaký jiný druh odpovědnosti za protiprávní jednání, např. odpovědnost správněprávní, občanskoprávní či pracovněprávní. Trestní odpovědnost je vyloučena pouze v situacích, kdy uplatněním jiného druhu odpovědnosti lze dosáhnout splnění všech funkcí vyvození odpovědnosti, tj. splnění cíle reparačního a preventivního, a přitom funkce represivní není v daném případě nezbytná (srov. usnesení ve věci sp. zn. [III. ÚS 2550/12](#)).

22. K tomu lze konstatovat, že trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je zejména v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. [Tjpn 301/2012](#), uveřejněné pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.). Společenská škodlivost tak není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, samotná výše způsobené škody má pak význam z hlediska povahy a závažnosti činu ve smyslu § 39 odst. 1 a 2 tr. zákoníku, resp. v mimořádně výjimečných případech, i z hlediska případného použití zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1989).

23. Nejvyšší soud se ztotožnil se závěrem, že čin obviněných nepochybně dosahuje hranice společenské škodlivosti požadované pro posouzení skutku jako trestného činu, a to přečinu krádeže, sice nikoli obvyklého způsobu provedení, ovšem zjištěné okolnosti a intenzita porušení zájmu na ochraně vlastnictví potvrzují důvodnost pro užití trestní represe. Obvinění ve svém dovolání jako okolnosti, které by mohly zapříčinit absenci společenské škodlivosti jejich jednání, uváděli pouze skutečnost, že na pozemku hospodařili na základě nájemní smlouvy uzavřené s rodiči poškozeného v roce 2003, měli zájem, aby byl co nejúrodnější, a proto přistoupili v září 2018 k rekultivaci pozemku, jelikož v té době o změně vlastníka pozemku nevěděli.

24. Nejvyšší soud si je vědom skutečnosti, že finanční i fyzická investice do pozemku, který následně obvinění již nemohli užívat, mohla být zdrojem rozhořčení a potřeby situaci fakticky neprodleně

řešit. Nelze ovšem za akceptovatelné řešení považovat, aby obvinění v době, kdy byli srozuměni s tím, že k pozemku nemají již žádné užívací právo, z něho odcizili zeminu, a to dokonce ve velmi značném množství cca 680 tun. Popsaným jednáním obvinění poškodili majetková práva jiných osob, přičemž hranice způsobené škody větší (v právní větě výrokové části rozsudku soudu prvního stupně nesprávně označené jako nikoli nepatrné) dosáhla téměř čtyřnásobku zákonného minima pro použitou právní kvalifikaci, a dotčený pozemek nepochybně znehodnotili, neboť jak dokládá znalecký posudek, došlo k významnému zhoršení schopnosti zadržet vláhu a násobenosti živin z přirozeného zásobení dané minulým režimem hospodaření, kdy na pozemku může dojít ke snížení výnosnosti až o 50 %. Na jednání obviněných je proto třeba reagovat prostředky trestního práva a uplatnění toliko jiného druhu odpovědnosti (než trestní) není bez represivního působení dostačující. Pro aplikaci zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku proto nebyly dány podmínky a soudy nepochybily, pokud tuto zásadu v daném případě neaplikovaly.

V.

Způsob rozhodnutí

25. Z výše popsaných důvodů je zřejmé, že uplatněné námitky dovolatelů, podřaditelné pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., nebyly shledány opodstatněnými. Proto Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obou obviněných jako zjevně neopodstatněná. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. Nejvyšší soud takto rozhodl v neveřejném zasedání. Pokud jde o rozsah odůvodnění tohoto usnesení, odkazuje se na ustanovení § 265i odst. 2 tr. ř., podle něhož [v] odůvodnění usnesení o odmítnutí dovolání Nejvyšší soud jen stručně uvede důvod odmítnutí poukazem na okolnosti vztahující se k zákonnému důvodu odmítnutí.